

Δέσποινα Αποστολίδου

Μετάνοια

2019

[1]

Η Δέσποινα Αποστολίδου γεννήθηκε το 1986 στην Πάτρα. Είναι πτυχιούχος μηχανικός Η/Υ & Συστημάτων Αυτομάτου Ελέγχου και απόφοιτη της Ανωτέρας Σχολής Δραματικής Τέχνης «Αθηναϊκή Σκηνή». Εργάζεται ως μηχανικός στον ιδιωτικό τομέα και ως ηθοποιός σε θεατρικές παραγωγές & Projects.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6949681428

Email: d.apostolidou@hotmail.com

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Πέμπτου Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα την ανάσταση.

Το θεατρικό έργο *Μετάνοια* της Δέσποινας Αποστολίδου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/). Περιέχει στοιχεία από τη μελέτη *η επιρροή του εωσφόρου* του Philip Zimbardo.

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

*Πως έπεσες από τον ουρανό Εωσφόρε,
τέκνο της αυγής!
Πάνω στη γη συντρίφτηκες,
εσύ που υπέταξες λαούς .*

Ησαΐας (κεφ.14, στίχοι 12-15)

Τα Πρόσωπα

Κρατούμενος

Ιερέας

Φωνή φύλακα

Περίληψη

Ένας νεαρός νεοναζί συνελήφθη για τις δολοφονίες γυναικών με καταγωγή από τρίτες χώρες και καταδικάζεται σε ισόβια κάθειρξη στο ψυχιατρικό τμήμα των φυλακών. Επειδή θα υποβληθεί σε «εγκαθάριση συνείδησης» ζητάει έναν ιερέα για να εξομολογηθεί όσο ακόμα έχει καθαρά στο μυαλό του τα γεγονότα. Την τελευταία νύχτα πριν εκτελεστεί η ποινή, ο ιερέας θα κλειστεί με τον κρατούμενο στο κελί της απομόνωσης. Ο νεαρός ξεκινάει να διηγείται τα γεγονότα. Ο ιερέας σοκαρισμένος από τις περιγραφές, θα ανακαλύψει πως ο νεαρός, πιστεύοντας ότι είναι μετενσάρκωση του Χίτλερ, ήταν υπεύθυνος για πολλές αποτροπαιες πράξεις και θα προσπαθήσει να τελειώσει τη διαδικασία της εξομολόγησης όσο το δυνατόν νωρίτερα. Ο νεαρός όμως δεν σκοπεύει να τον αφήσει να φύγει και η διαδικασία τραβάει σε μήκος. Ο ιερέας αναγνωρίζει δικές του πλευρές και η πίστη του κλονίζεται. Ένα παιχνίδι ρόλων εξελίσσεται και το ξημέρωμα κανείς δεν είναι λιγότερο ένοχος.

Σκηνή 1^η

Κελί φυλακής. Ο κρατούμενος κι ο ιερέας κάθονται αντικριστά στο τραπέζι.

(Σκοτάδι)

Κρατούμενος: Ήθελα να αισθανθώ την τελευταία ανάσα. Είναι η καλύτερη στιγμή, η πιο ηδονική.

(Ανάβουν τα φώτα. Ο ιερέας ακούει την αφήγηση χωρίς να αντιδρά και χωρίς να σηκώνει τα μάτια)

Χαλάρωνα ελάχιστα το σφίξιμο των χεριών και πλησίαζα το αυτί μου κοντά στο στόμα. Τις άφηνα να πάρουν την τελευταία ανάσα. Πόσο δυνατές είναι αυτές οι ανάσες, μυρίζουν τόση απελπισία που με τρελαίνουν. Ύστερα έσφιγγα ξανά και ξανά με όλη μου τη δύναμη. Δεν παρακάλεσε αυτή, νομίζω δεν έκλαψε καν. Ίσως λιγάκι πριν το τέλος. Μια στιγμή μόνο. Μόνο για μια στιγμή γύρισε το κεφάλι της στο πλάι και δάκρυσε. Ίσως και όχι, δεν μπορώ να θυμηθώ καθαρά. Ίσως να δάκρυσα εγώ λιγάκι πριν το τέλος. Φοβήθηκα πάτερ. Αλήθεια, φοβήθηκα. Φοβήθηκα ότι αυτή τη φορά δεν θα την τελειώσω τη δουλειά. Οι άλλες φώναζαν, έκλαιγαν, με χτυπούσαν. Έλεγαν διάφορα παράξενα στη γλώσσα τους, με έβριζαν μάλλον ή με παρακαλούσαν να τις λυπηθώ, δεν ξέρω. Μεφτιαχνε, δεν στο κρύβω, ακόμα και τώρα που το σκέφτομαι ερεθίζομαι. Σε σκανδαλίζω πάτερ; Με συγχωρείς, δεν είχα τέτοια πρόθεση. Αλλά όχι αυτή. Αυτή έμοιαζε έτοιμη να υποδεχτεί το θάνατο. Ξέρεις, πάντα πίστευα ότι, στην πραγματικότητα, ποτέ δεν είναι κανείς έτοιμος να πεθάνει. Αλλά αυτή ήταν. Έτοιμη και πρόθυμη όσο καμία. Αν δεν τη σιχαινόμουν τόσο πολύ, μάλλον θα την ερωτευόμουν. Μήπως έχεις ένα τσιγάρο;

(Ο ιερέας σηκώνει τα μάτια και τον κοιτάζει για πρώτη φορά)

Λοιπόν; Να φανταστώ ότι δεν καπνίζεις;

Ιερέας: Όχι

Κρατούμενος: Κρίμα

Ιερέας: Συνέχισε παιδί μου.

Κρατούμενος: Παιδί μου; *(γελάει)* Έλα πάτερ, άσε τις τυπικότητες. Ολόκληρη νύχτα θα περάσουμε παρέα. Εξάλλου, δεν πιστεύω ότι θα ήθελες το παιδί σου να είναι σαν κι εμένα.

Ιερέας: Συνέχισε

Κρατούμενος: Πώς σε λένε;

Ιερέας: Πάτερ

Κρατούμενος: Λοιπόν «πάτερ», τι έλεγα; Α ναι, για 'κείνη. Είχαμε βγει έξω για φαγητό, εγώ το πρότεινα. Βγαίναμε μαζί τους τελευταίους τρεις μήνες, δεν ήμασταν ζευγάρι αλλά εκείνη ήλπιζε ότι θα γίνουμε. Δυσκολεύτηκα μαζί της, μπορεί επειδή είχε θλιμμένα μάτια. Πάντα με δυσκολεύουν τα θλιμμένα μάτια, σαν τα δικά σου. Τι λες; Θα τα σηκώσεις απ'το πάτωμα;

(Ο ιερέας σηκώνει ξανά τα μάτια και τον κοιτάζει)

Καλύτερα έτσι. Πες μου κάτι για σένα, μόνο εγώ μιλάω.

Ιερέας: Εσύ εξομολογείσαι, όχι εγώ.

Κρατούμενος: Σωστά

Ιερέας: Συνέχισε

Κρατούμενος: Δεν μπορώ

Ιερέας: Γιατί;

Κρατούμενος: Δεν μ'ακούς. Θέλω να μ'ακούς.

Ιερέας: Σ'ακούω. Συνέχισε, πες μου για την κοπέλα.

Κρατούμενος: Βγάλε τα άμφια.

Ιερέας: Ορίστε;

Κρατούμενος: Βγάλε τα άμφια.

Ιερέας: Αυτό δεν γίνεται.

Κρατούμενος: Θέλω να τα βγάλεις. Σε παρακαλώ.

Ιερέας: Γιατί;

Κρατούμενος: Θα μου είναι ευκολότερο να σου μιλήσω, απόψε έχω ανάγκη να τα πω όλα.

Ιερέας: Αυτό που μου ζητάς δεν γίνεται. Είμαι ιερέας και τελώ ένα μυστήριο. Συνέχισε, πες ότι έχεις να πεις να τελειώνουμε.

Κρατούμενος: Δεν με ενδιαφέρει το μυστήριο, θέλω να μιλήσω σε ένα φίλο.

Ιερέας: Τότε γιατί κάλεσες εμένα;

Κρατούμενος: Βγάλτα

Ιερέας: Δεν είμαι φίλος σου, ακόμα και αν τα βγάλω δεν θα γίνω.

Κρατούμενος: Ακούγεσαι πολύ σίγουρος πάτερ.

Ιερέας: Αν δεν μπορείς να συνεχίσεις δεν έχω λόγο να μείνω άλλο εδώ. Καλύτερα να τελειώσουμε, θα φωνάξω το φύλακα.

Κρατούμενος: Την πήγα σε ένα εστιατόριο κοντά στο ποτάμι. Είχε πολύ όμορφη βραδιά, ζεστή, εντελώς ακατάλληλη για φόνο. Τι να κάνουμε; Δεν είναι πάντα ιδανικές οι συνθήκες, σωστά;

Ιερέας: Σωστά

Κρατούμενος: Είσαι έξυπνος άνθρωπος πάτερ.

Ιερέας: Πως έβγαλες αυτό το συμπέρασμα;

Κρατούμενος: Παριστάνεις ότι συμφωνείς μαζί μου, πολύ σωστή τακτική. Δεν χρειάζεται να το κάνεις όμως, νομίζω πως ήδη σε συμπαθώ.

Ιερέας: Πες μου, τι έγινε στο ποτάμι;

Κρατούμενος: Φοβάσαι;

Ιερέας: Όχι

Κρατούμενος: Ψεύτη

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 2^η

Ο κρατούμενος κι ο ιερέας κάθονται αντικριστά στο τραπέζι.

(Σκοτάδι)

Ιερέας: Γιατί ζήτησες να εξομολογηθείς;

(Ανάβουν τα φώτα)

Κρατούμενος: Τι ερώτηση είναι αυτή;

Ιερέας: Απάντησέ μου.

Κρατούμενος: Σου είπα, έχω ανάγκη να μιλήσω.

Ιερέας: Ναι, μου είπες ότι θέλεις να μιλήσεις σε ένα φίλο. Αλλά εγώ είμαι ιερέας. Γιατί λοιπόν ζήτησες να έρθω εγώ και όχι κάποιος δικός σου, κάποιος φίλος σου;

Κρατούμενος: Στην εξομολόγηση δεν είναι που τα λέμε όλα; Εσείς οι ιερείς δεν το κάνετε αυτό το, πως το είπες, μυστήριο;

Ιερέας: Ναι, εμείς οι ιερείς το κάνουμε. Για την ακρίβεια εμείς είμαστε οι μεσολαβητές. Μόνο ο Θεός είναι εκείνος που κρίνει και συγχωρεί.

Κρατούμενος: Γι'αυτό σε κάλεσα, για να μεσολαβήσεις. Δεν μπορώ να μιλήσω με τον Θεό απευθείας.

Ιερέας: Με ειρωνεύεσαι;

Κρατούμενος: Καθόλου. Σου φαίνεται παράλογο ένας άνθρωπος σαν εμένα να θέλει να μιλήσει με το Θεό;

Ιερέας: Δεν ξέρω τι να σου απαντήσω. Θα το καταλάβαινα αν ένιωθα ότι έχεις μετανιώσει για τις πράξεις σου και έχεις ανάγκη τη συγχώρεση για να προχωρήσεις. Αλλά εσύ φαίνεσαι ήρεμος και συνειδητοποιημένος. Με λίγα λόγια, είσαι εντάξει με την συνείδησή σου. Αλήθεια, πώς κοιμάσαι τα βράδια;

Κρατούμενος: Ανάσκειλα

Ιερέας: Ἡ αν ἦσουν μελλοθάνατος και ἤθελες να φύγεις με ελαφριά ψυχή. Πολλοί άνθρωποι όταν βρίσκονται κοντά στο θάνατο εξομολογούνται και κοινωνούν. Μήπως είσαι άρρωστος;

Κρατούμενος: Όχι

Ιερέας: Σου έχει επιβληθεί θανατική ποινή;

Κρατούμενος: Όχι

Ιερέας: Μήπως σχεδιάζεις να αυτοκτονήσεις;

Κρατούμενος: Εδώ που είμαι; Μάλλον δύσκολο. Το μόνο αιχμηρό αντικείμενο εδώ μέσα είναι το βλέμμα σου.

Ιερέας: Άρα, δεν πρόκειται να πεθάνεις.

Κρατούμενος: Υπάρχουν πολλοί τρόποι να πεθάνει κανείς πάτερ.

Ιερέας: Δηλαδή;

Κρατούμενος: Έχεις εξομολογήσει ξανά κρατούμενο;

Ιερέας: Μια φορά.

Κρατούμενος: Και; Πώς ήταν η εμπειρία;

Ιερέας: Ήταν δύσκολο.

Κρατούμενος: Γιατί ήταν μέσα;

Ιερέας: Για ληστεία.

Κρατούμενος: Ανώδυνο

Ιερέας: Δεν νομίζω ότι ήταν ανώδυνο για 'κείνον. Του επιβλήθηκε μεγάλη ποινή.

Κρατούμενος: Δεν μιλάω για 'κείνον.

Ιερέας: Ξέρεις, η εξομολόγηση είναι ένα μυστήριο κάθαρσης,

και γι' αυτόν που μιλά και γι' αυτόν που ακούει.

Κρατούμενος: Πριν τη σκοτώσω, τη φίλησα. Τη φίλησα όπως δεν έχω φιλήσει ποτέ καμία. Η σιχαμένη, για μια στιγμή πίστεψε πως την ήθελα, πως την αγαπούσα! Τι ηλίθια! Για μια στιγμή. Κάθε φορά που το σκέφτομαι με πιάνουν τα γέλια.

Ιερέας: Σταμάτα!

Κρατούμενος: Τι συμβαίνει πάτερ; Που είναι η κάθαρση εκείνου που ακούει;

Ιερέας: Με συγχωρείς.

Κρατούμενος: Μόνο ο Θεός κρίνει και συγχωρεί.

Ιερέας: Πως το σηκώνεις τέτοιο βάρος;

Κρατούμενος: Δεν καταλαβαίνω την απορία σου. Το βάρος μου ήταν και παραμένει σε κανονικά επίπεδα. Μου φαίνεται μάλιστα πως έχω αδυνατίσει και λίγο, το φαγητό στη φυλακή δεν είναι και το καλύτερο. Εσύ όμως φαίνεται να το απολαμβάνεις το φαγητό σου.

Ιερέας: Θα προσευχηθώ για σένα.

Κρατούμενος: Αλήθεια, εξομολογήθηκες ποτέ πάτερ;

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 3^η

Ο κρατούμενος συνεχίζει την εξομολόγηση με πυρετικό ρυθμό. Παράλληλα ακούμε τα βογγητά και τις γρήγορες ανάσες του ιερέα.

(Σκοτάδι)

Κρατούμενος: Ήταν κι άλλες, δεν τις βρήκαν όλες. Κάθε φορά ήταν διαφορετική αλλά όλες τους ήταν ίδιες. Έγινε αυτό που χρειαζόταν να γίνει.

(Ανάβουν τα φώτα)

Οι δύο άντρες βρίσκονται στο πάτωμα. Ο κρατούμενος έχει περάσει τα χέρια του στο λαιμό του ιερέα και τον σφίγγει με τις χειροπέδες. Εκείνος προσπαθεί να ξεφύγει.

Την τελευταία φορά φάνηκα απρόσεκτος, σου είπα φοβήθηκα.

Ιερέας: Τι κάνεις; Είσαι τρελός;

Κρατούμενος: Την ημέρα που έγινα δεκαεφτά χρονών είδα ένα όνειρο. Σχεδόν ποτέ δεν γιόρταζα τα γενέθλιά μου, εκείνη τη χρονιά η μάνα μου αποφάσισε να μου φτιάξει ένα γλυκό, δεν ξέρω γιατί, καθυστερημένη ένδειξη τρυφερότητας μάλλον.

Ιερέας: Σταμάτα! Με πνίγεις!

Κρατούμενος: Το βράδυ που έπεσα να κοιμηθώ το είδα. Ήταν ζωντανό, σημαδιακό. Έχεις δει ποτέ;

Η πάλη μεταξύ τους συνεχίζεται. Ο ιερέας προσπαθεί με κάθε τρόπο να ξεφύγει, οι χειροπέδες των πνίγουν, δυσκολεύεται να μιλήσει. Ο κρατούμενος σφίγγει ακόμα περισσότερο τη λαβή του.

Ιερέας: Άφησέ με! Σου υπόσχομαι ότι θα μείνω όλο το βράδυ. Σ'ακούω. θα τα ακούσω όλα. Μόνο άσε με, να μιλήσουμε ήρεμα.

Κρατούμενος: Έχεις δει;

Ιερέας: Όχι

Κρατούμενος: Ήμουν σε ένα χωράφι και σκάλιζα το χώμα. Μεσημέρι. Ο ήλιος ήταν δυνατός και ζεστός, ένιωθα τον ιδρώτα να κυλάει μέσα στα μάτια μου. Ήμουν κουρασμένος και διψούσα. Σήκωσα το βλέμμα μου στον ουρανό. Για μια στιγμή. Τότε άρχισε να σκοτεινιάζει, φοβήθηκα, τα μάτια μου έτσουζαν από τον ιδρώτα, δεν μπορούσα να δω καθαρά. Άκουσα μια φωνή. «Πιες λίγο νερό», είπε, «κάνει ζέστη». Τότε γύρισα και τον είδα, ήταν γεμάτος χώματα. Φορούσε στρατιωτικά ρούχα, προσπαθούσα να δω το πρόσωπό του, αλλά δεν μπορούσα. «Πιες» είπε. «Πιες από μένα. Για μένα».

Ιερέας: Μην με σφίγγεις τόσο! Δεν μπορώ να αναπνεύσω!

Κρατούμενος: Πήρα στα χέρια μου το παγούρι με το νερό και ήπια. Τότε τον αναγνώρισα. Ήταν αυτός. «Τώρα είσαι έτοιμος» είπε «ξενίνα και μη σταματήσεις». Ήταν αυτός. Ο Χίτλερ. Την επόμενη μέρα πήγα ξανά για δουλειά στο συνεργείο όπως κάθε πρωί. Το αφεντικό ήταν ένας ινδός, βρωμιάρης. Αποφάσισα να ξεινήσω από 'κει.

Ιερέας: Είσαι τρελός! Τι είναι αυτά που λες;!

Κρατούμενος: Μη δακρύζεις πάτερ, γιατί μοιάζεις με 'κείνη. Αναρωτιέμαι, μήπως σου αξίζει η ίδια τύχη;

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 4^η

Ακούγεται η φωνή του φύλακα από τον διάδρομο.

(Σκοτάδι)

Φωνή φύλακα: Τι συμβαίνει εκεί μέσα; Όλα εντάξει πάτερ;

(Ανάβουν τα φώτα)

Οι άντρες βρίσκονται στην ίδια θέση αλλά η παρέμβαση του φύλακα σταμάτησε την πάλη.

Ιερέας: Ναι όλα εντάξει.

Φωνή φύλακα: Σιγουρα; Ακούγεστε περιεργα, μήπως χρειάζεστε κάτι; Λίγο νερό;

Ιερέας: Όχι, δεν χρειάζομαι τίποτα. Με ενοχλεί μόνο λίγο η υγρασία εδώ. Είναι όλα εντάξει, σας ευχαριστώ.

Φωνή φύλακα: Θα στέκομαι στο τέλος του διαδρόμου, αν θελήσετε κάτι να με φωνάξετε αμέσως.

Ιερέας: Εντάξει, ευχαριστώ.

Κρατούμενος: Γιατί δεν τον άφησες να μπει μέσα;

Ιερέας: Δεν ήθελα.

Κρατούμενος: Γιατί; Δεν φοβάσαι για τη ζωή σου;

Ιερέας: Στο ξαναείπα, δεν φοβάμαι.

Κρατούμενος: Ψεύτη.

Ιερέας: Νομίζω πως έμεινα αρκετά στην αγκαλιά σου για απόψε, άσε με να σηκωθώ.

Ο κρατούμενος πλησιάζει στο αυτί του ιερέα, σχεδόν του ψιθυρίζει.

Κρατούμενος: Αλήθεια πάτερ; Άλλες θα πέθαιναν.

Ο κρατούμενος βγάζει τα χέρια του από το λαιμό του ιερέα. Εκείνος με σχετική δυσκολία σηκώνεται και κάθεται στο τραπέζι.

Ιερέας: Δεν εκτιμώ πολύ το χιούμορ σου.

Κρατούμενος: Κρίμα

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Πίστευα πως θα τον άφηνες να μπει μέσα. Ξέρεις, δεν σκόπευα να σε πειράξω.

Ιερέας: Ψεύτη.

Κρατούμενος: Βλέπεις; Τελικά, μάλλον εκτιμάς το χιούμορ μου.

Ιερέας: Μπορεί

Κρατούμενος: Με εντυπωσίασες.

Ιερέας: Τι εννοείς;

Κρατούμενος: Με εντυπωσίασε η στάση σου, η αντίδρασή σου, δεν το περίμενα. Πάντως αλήθεια, δεν σκόπευα να σου κάνω κακό. Να σε δοκιμάσω ήθελα μόνο. Να βεβαιωθώ ότι δεν έπεσα έξω στην επιλογή μου.

Ιερέας: Και; Ποιό είναι το συμπέρασμα;

Κρατούμενος: Μόλις ξημερώσει θα υποβληθώ σε εικαθάριση συνείδησης.

Ιερέας: Εικαθάριση συνείδησης;

Κρατούμενος: Ναι

- Ιερέας: Τι σημαίνει αυτό;
- Κρατούμενος: Είναι μια ποινή που επιβάλλεται σε ψυχικά ασθενείς. Το δικαστήριο έκρινε πως δεν έχω δυνατότητα θεραπείας και επανένταξης. Πιστεύεις ότι έκρινε σωστά;
- Ο ιερέας μοιάζει να δυσφορεί, σαν να ζαλίζεται. Ανοίγει τα κουμπιά του ράσου που βρίσκονται στην πίσω πλευρά του λαιμού.*
- Ιερέας: Σαν να τελειώνει το οξυγόνο εδώ μέσα.
- Κρατούμενος: Πιστεύεις ότι έκρινε σωστά;
- Ιερέας: Οι αρμόδιοι μάλλον γνωρίζουν καλύτερα, εγώ δεν είμαι ειδικός, δεν μπορώ να ξέρω.
- Κρατούμενος: Κι αν κάνουν λάθος;
- Ιερέας: Ίσως... δεν ξέρω... κάποιες φορές γίνονται και λάθος εκτιμήσεις...
- Κρατούμενος: Εσύ τι πιστεύεις; Κάνουν;
- Ιερέας: Δεν ξέρω.
- Κρατούμενος: Είναι μια επέμβαση ρουτίνας μου είπαν. Δεν έχω κάνει ποτέ επέμβαση.
- Ιερέας: Τι θα συμβεί δηλαδή; Είναι, ας πούμε, σαν να πέφτεις σε κώμα;
- Κρατούμενος: Όχι, θα έχω τις αισθήσεις μου. Θα ζω ανάμεσα στον κόσμο. Θα τρώω, θα κοιμάμαι, θα προαυλίζομαι. Αλλά δεν θα θυμάμαι. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Θα χάσω όλες μου τις αναμνήσεις, τη συνείδησή, την προσωπικότητά μου. Γι'αυτό θέλησα να σου μιλήσω απόψε. Είναι η τελευταία νύχτα της ζωής μου.
- Ιερέας: Γιατί σε μένα;

Κρατούμενος: Γιατί είσαι γεμάτος χρώματα.

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 5^η

Ακούμε τον ιερέα να μιλάει.

(Σκοτάδι)

Ιερέας: Το σπίτι μου είναι κοντά στο ποτάμι, στη νότια πλευρά. Το ήξερες;

(Ανάβουν τα φώτα)

Ο ιερέας έχει βγάλει τα άμφια

Κρατούμενος: Έχει σημασία;

Ιερέας: Δεν ξέρω, ίσως και να έχει.

Κρατούμενος: Όχι

Ιερέας: Μόλις επέστρεψα από την Αφρική δεν μπορούσα να μείνω ξανά στο κέντρο της πόλης, ήθελα με έναν τρόπο να νιώθω πως είμαι ακόμα ένα κομμάτι της φύσης. Έτσι αποφάσισα να αγοράσω αυτό το σπίτι κοντά στο ποτάμι. Είναι κάπως απομονωμένο αλλά μου αρέσει αυτό.

Κρατούμενος: Η μοναξιά;

Ιερέας: Η ησυχία. Είναι ένα μέρος χωρίς περιττούς θορύβους. Δεν συμφωνείς;

(Σιωπή)

Ιερέας: Νομίζω ότι ομορφότερα είναι την Άνοιξη. Ο ουρανός καθαρίζει και τα χρώματα είναι πιο έντονα. Κάθε πρωί πριν φύγω για την εκκλησία στέκομαι λίγο στο

παράθυρο να χαζέψω την ανατολή.

Κρατούμενος: Το φως του Θεού. Έτσι το λένε, οι ζωγράφοι το λατρεύουν.

Ιερέας: Ναι, το φως του Θεού.

Ο ιερέας νιώθει ξανά δυσφορία

Κρατούμενος: Είσαι καλά πάτερ; Έχεις ιδρώσει.

Ιερέας: Ναι καλά είμαι. Καλά. Νιώθω μόνο πως, καμιά φορά, λιγοστεύει το οξυγόνο εδώ μέσα.

Κρατούμενος: Θα φταίει η υγρασία, συμβαίνει αυτό την Άνοιξη.

Ιερέας: Ναι, συμβαίνει.

Κρατούμενος: Θέλεις να σου φέρουν κάτι; Να φωνάξω το φύλακα.

Ιερέας: Κάθε πρωί κάνω την ίδια διαδικασία. Ξυπνάω, κάνω μπάνιο, ντύνομαι, τρώω πρωινό και μετά πηγαίνω στην εκκλησία.

Κρατούμενος: Δεν προσεύχεσαι;

Ιερέας: Προσεύχομαι

Κρατούμενος: Δεν το ανέφερες.

Ιερέας: Ανοίγω την εκκλησία, ετοιμάζω ότι χρειάζεται, τελώ την Θεία Λειτουργία και μετά ασχολούμαι με τους ανθρώπους της ενορίας.

Κρατούμενος: Για εξομολόγηση;

Ιερέας: Όχι μόνο, άλλοι έρχονται για εξομολόγηση, άλλοι γιατί χρειάζονται συμβουλή ή κάποιου είδους καθοδήγηση, άλλοι για πρακτικά θέματα του ναού.

Κρατούμενος: Αλλά εσύ αγαπάς την ησυχία.

Ιερέας:	Ναι
Κρατούμενος:	Γιατί δεν έγινες μοναχός;
Ιερέας:	Δεν ήμουν κατάλληλος.
Κρατούμενος:	Τι εννοείς «κατάλληλος»;
Ιερέας:	Ας πούμε ότι δεν είχα αυτό που χρειάζεται να έχει κάποιος που εγκαταλείπει τα εγκόσμια.
Κρατούμενος:	Την πίστη;
Ιερέας:	Την αντοχή.
Κρατούμενος:	Που το ξέρεις; Προσπάθησες;
Ιερέας:	Ναι, αλλά δεν τα κατάφερα. Σου είπα, δεν ήμουν κατάλληλος.
Κρατούμενος:	Και είσαι κατάλληλος για να δίνεις συμβουλές;
Ιερέας:	Δεν ξέρω, πιστεύω πως τα καταφέρνω αρκετά καλά σ'αυτό.
Κρατούμενος:	Μην είσαι ανόητος, κανείς δεν είναι κατάλληλος για να δίνει συμβουλές.
Ιερέας:	Ίσως να έχεις δίκιο. Παρ'όλα αυτά, με κάλεσες απόψε.
Κρατούμενος:	Δεν σε κάλεσα να με συμβουλευσεις, έτσι κι αλλιώς από αύριο θα μου είναι εντελώς άχρηστες οι συμβουλές σου, δεν θα τις θυμάμαι καν. Σε κάλεσα μόνο για να ακούσεις αυτά που έχω να πω.
Ιερέας:	Ξέρεις πόσα ακούω κάθε μέρα; Πολλά. Πάρα πολλά. Θλίψη, καυγάδες, ζήλια, ψέματα, αρρώστιες, διαστροφές, θανάτους, χαρές, έρωτες, ελπίδες. Πάρα πολλά. Η ζωή των ανθρώπων έχουν όλων των λογίων τα σημάδια. Ξέρεις ποιο είναι το χειρότερο;
Κρατούμενος:	Οι έρωτες;

Ιερέας:

Η αδιαφορία. Η δική μου αδιαφορία, απέναντι στα πάθη των ανθρώπων. Τους ακούω όλους, πραγματικά τους ακούω. Κάνω για αυτούς ό,τι καλύτερο μπορώ, βοηθάω με κάθε τρόπο, αλλά δεν πονάω για 'κείνους, δεν βάζω τον εαυτό μου στη θέση τους. Δεν μπορώ. Ντρέπομαι που στο λέω, αλλά έτσι είναι. Ένα ζεστό μπάνιο μόλις επιστρέψω σπίτι μου αρκεί για να ξεφορτωθώ τα πάντα. Έκανες λάθος που διάλεξες εμένα. Σου είπα, δεν είμαι κατάλληλος.

Κρατούμενος:

Πιστεύεις στο Θεό πάτερ;

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 6η

Ακούμε τον κρατούμενο να μιλάει.

(Σκοτάδι)

Κρατούμενος: Ορκίζεσαι να πεις την αλήθεια και μόνο την αλήθεια;

Ιερέας: Ορκίζομαι

(Ανάβουν τα φώτα)

Οι δυο άντρες είναι καθισμένοι στο τραπέζι, ο ιερέας έχει το χέρι του στο ευαγγέλιο.

Κρατούμενος: Πώς σε λένε;

Ιερέας: Πάτερ

Κρατούμενος: Λοιπόν «Πάτερ», πόσο χρονών είσαι;

Ιερέας: Σαραντα εννιά

Κρατούμενος: Μάλιστα. Έχεις περάσει λοιπόν τα μισά του δρόμου.

Ιερέας: Ναι

Κρατούμενος: Πώς ήταν η πορεία;

Ιερέας: Δύσκολη

Κρατούμενος: Γιατί;

Ιερέας: Είχα να αντιμετωπίσω πολλά ζητήματα. Όλοι δεν έχουν;

Κρατούμενος: Εγώ κάνω τις ερωτήσεις.

Ιερέας: Σ'ακούω

Κρατούμενος: Τι ζητήματα;

Ιερέας: Ζητήματα. Ανθρώπινα ζητήματα, συνείδησης κυρίως.

Κρατούμενος: Δηλαδή;

Ιερέας: Βρέθηκα μπροστά σε διλήμματα, πολλές φορές δεν ήξερα ποια ήταν η σωστή επιλογή.

Κρατούμενος: Σωστή επιλογή για ποιόν;

Ιερέας: Γενικά, τι ήταν σωστό να γίνει. Ποιά ήταν η καλή οδός.

Κρατούμενος: Είσαι εντάξει με τις επιλογές σου;

Ιερέας: Ναι

Κρατούμενος: Με τη συνείδησή σου;

Ιερέας: Ναι

Κρατούμενος: Πώς κοιμάσαι τα βράδια;

Ιερέας: Ήσυχος

(Σιωπή)

Ιερέας: Τελειώσαμε με τις ερωτήσεις;

Κρατούμενος: Όχι

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Πώς αποφάσισες να πάρεις το σχήμα;

Ιερέας: Έχασα τους γονείς μου σε πολύ μικρή ηλικία. Μεγάλωσα σε ένα ορφανοτροφείο αρρένων που ανήκε στην εκκλησία. Τα αγόρια εκεί προοριζόταν κυρίως για να ενταχθούν στον κλήρο. Δεν ήταν υποχρεωτικό, αν δεν ήθελες να γίνεις κληρικός μπορούσες να ακολουθήσεις κάποια άλλη πορεία στην ενηλικίωση.

Αγαπούσα το Θεό, απευθύνθηκα σ'αυτόν σε πολύ δύσκολες ώρες. Μου ταίριαζε αυτό το περιβάλλον, το γνώριζα πολύ καλά, , ένωθα ασφαλής.

Κρατούμενος: Δεν έζησες ποτέ έξω από αυτό το περιβάλλον;

Ιερέας: Ποτέ

Κρατούμενος: Δεν το θέλησες;

Ιερέας: Δεν το είχα ανάγκη.

Κρατούμενος: Τώρα; Το έχεις;

(Σιωπή)

Ιερέας: Τώρα έχουν περάσει χρόνια. Είμαι στα μισά του δρόμου.

Κρατούμενος: Πήγες ποτέ με γυναίκα;

Ιερέας: Τι είναι αυτά που λες; Έχω δώσει όρκο!

Κρατούμενος: Και κατάφερες να τον κρατήσεις μέχρι τα μισά του δρόμου;

Ιερέας: Παίζεις μαζί μου;! Πρόσεχε, ξεπερνάς τα όρια!

Κρατούμενος: Σου θυμίζω ότι ορκίστηκες να πεις την αλήθεια.

Ιερέας: Σου θυμίζω ότι δεν είσαι σε θέση να δίνεις εντολές!

Ο κρατούμενος σηκώνει την μπλούζα του. Στο στήθος του είναι ζωγραφισμένη μια σβάστικα.

Κρατούμενος: Νομίζω πως είμαι.

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 7η

Ακούμε τον ιερέα να μιλάει.

(Σκοτάδι)

Ιερέας: Ορκίζεσαι να πεις την αλήθεια και μόνο την αλήθεια;

Κρατούμενος: Ορκίζομαι

(Ανάβουν τα φώτα)

Οι δυο άντρες είναι καθισμένοι στο τραπέζι, ο κρατούμενος έχει το χέρι του στο ευαγγέλιο.

Ιερέας: Πώς σε λένε;

Κρατούμενος: Δεν θυμάμαι. Τις τελευταίες μέρες πάντως με φωνάζουν «δολοφόνο».

Ιερέας: Θυμάσαι τόσες λεπτομέρειες της ζωής σου και δεν θυμάσαι το όνομά σου; Παράξενο.

Κρατούμενος: Σε πειράζει;

Ιερέας: Εγώ κάνω τις ερωτήσεις.

Κρατούμενος: Σ' ακούω.

Ιερέας: Πόσο χρονών είσαι;

Κρατούμενος: Τριάντα

Ιερέας: Οριακή ηλικία για να χαρακτηριστεί κάποιος δολοφόνος.

Κρατούμενος: Αυτό δεν είναι ερώτηση.

- Ιερέας: Σωστά, θα το διατυπώσω αλλιώς. Δεν θεωρείς ότι είσαι πολύ μικρός για τόσο μεγάλα εγκλήματα;
- Κρατούμενος: Δεν θα τα χαρακτηρίζα έτσι.
- Ιερέας: Αλλά;
- Κρατούμενος: Ατυχήματα.
- Ιερέας: Ατυχήματα;
- Κρατούμενος: Ναι
- Ιερέας: Ατύχημα είναι κάτι που συμβαίνει κατά λάθος, χωρίς πρόθεση. Εσύ; Έσφιξες το λαιμό της κοπέλας κατά λάθος;
- Κρατούμενος: Όχι
- Ιερέας: Άρα δεν πρόκειται για ατύχημα.
- Κρατούμενος: Δεν καταλαβαίνεις πάτερ, εκείνη ήταν το ατύχημα. Γεννήθηκε κατά λάθος κι έπρεπε να φύγει. Η φύση πολλές φορές κάνει λάθη και ύστερα τα αγνοεί. Τα αφήνει να επιβιώνουν, να αναπαράγονται, να εξαπλώνονται. Ίσως να χρησιμοποιεί κάποια σοφία που αγνοούμε, να χρειάζεται να γίνει έτσι. Όταν όμως αντιλαμβάνεται πως τα πράγματα έχουν ξεφύγει από τον έλεγχο δημιουργεί εκείνα τα πλάσματα, τα ξεχωριστά, που θα διορθώσουν το πρόβλημα.
- Ιερέας: Τι είναι τα ξεχωριστά πλάσματα;
- Κρατούμενος: Περίπου άνθρωποι. Με όραμα, με καθαρή σκέψη, μεθοδική, που παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους και οδεύουν προσηλωμένοι στο στόχο. Τους μεγάλους ηγέτες.
- Ιερέας: Γιατί «περίπου» άνθρωποι;
- Κρατούμενος: Γιατί είναι κάτι παραπάνω απ'αυτό.
- Ιερέας: Πεθαίνουν όμως, όπως οι απλοί άνθρωποι. Βιώνουν τη

φθορά, την ήττα. Ποιά είναι η διαφορά;

Κρατούμενος: Ακόμα κι έτσι δεν σταματούν ποτέ, συνεχίζουν το έργο τους μέσω άλλων ανθρώπων, αντίστοιχα ξεχωριστών. Στο είπα και πριν, είναι προσηλωμένοι στο στόχο.

Ιερέας: Πιστεύεις ότι ανήκεις σ'αυτούς;

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Ναι

Ιερέας: Γιατί;

Κρατούμενος: Η φύση μου έδειξε το σημάδι της.

Ιερέας: Στο όνειρο με τον Χίτλερ; Αυτά είναι παιχνίδια της φαντασίας σου!

Κρατούμενος: Το μήνυμα ήταν καθαρό. Ήταν η σειρά μου να συνεχίσω.

Ιερέας: Σε συνέλαβαν όμως.

Κρατούμενος: Υπήρξα απρόσεκτος. Έχασα τον έλεγχο για μια στιγμή.

Ιερέας: Μετάνιωσες;

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Ένιωσα

Ιερέας: Και δεν έπρεπε;

Κρατούμενος: Όχι. Έπρεπε να έχω καθαρότερη σκέψη, να μείνω προσηλωμένος στο στόχο.

Ιερέας: Μήπως δεν ήσουν αρκετά ικανός;

Κρατούμενος: Μην με προκαλείς πάτερ, είμαι ακόμα ικανός.

Ιερέας: Πιστεύεις ότι γεννήθηκες με την δύσκολη μοίρα ενός

μεγάλου ηγέτη ή όλα αυτά είναι μία πρόφαση;

Κρατούμενος: Δεν καταλαβαίνω, τι εννοείς πρόφαση;

Ιερέας: Εννοώ ότι προσπαθείς να κρύψεις τα καπρίτσια ενός άρρωστου μυαλού.

Κρατούμενος: Μην βγάζεις αυθαίρετα συμπεράσματα πάτερ! Δεκαεφτά χρόνια έζησα παραγκωνισμένος και ελεήμων μέχρι που η ζωή μου βρήκε το σκοπό της! Η μοίρα μου ήταν εκείνη των ξεχωριστών! Δεν έπρεπε να είμαι εδώ αναμένοντας την ποινή των ανθρώπων! Εγώ έπρεπε να ορίσω το τέλος!

Ιερέας: Γιατί δεν συνέβη αυτό;

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Φώναξε το φύλακα. Πεινάω.

Ιερέας: Σε λίγο, δεν τελειώσαμε.

Κρατούμενος: Τώρα. Είμαι πάνω από είκοσι ώρες νηστικός, δεν μπορώ να συνεχίσω.

Ιερέας: Προσευχήθηκαν ποτέ;

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Μια φορά.

Ιερέας: Τι ζήτησες;

(Σιωπή)

Ιερέας: Πιστεύεις στο Θεό;

Κρατούμενος: Μην ψάχνεις το Θεό εδώ πάτερ. Εδώ είναι φυλακή.

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 8^η

Ακούμε τη φωνή του φύλακα.

(Σκοτάδι)

Φωνή φύλακα: Αν χρειαστείτε κάτι άλλο πάτερ με φωνάξετε.

(Ανάβουν τα φώτα) Βλέπουμε τον κρατούμενο με τον ιερέα να κάθονται στο πάτωμα του κελιού. Στα χέρια τους κρατάνε από ένα σάντουιτς.

Ιερέας: Ευχαριστώ πολύ.

Κρατούμενος: Καλό φαίνεται αυτό.

Ιερέας: Ναι, δεν είναι άσχημο.

Κρατούμενος: Ότι πιο αξιοπρεπές έχω φάει μέχρι στιγμής εδώ μέσα.

Ιερέας: Τι τρώς συνήθως;

Κρατούμενος: Το μεσημέρι μου φέρνουν κάτι σαν χυλό με μια φέτα ψωμί και νερό. Είναι πραγματικά σιχαμερό. Τα βράδια συνήθως δεν μου φέρνουν τίποτα.

Ιερέας: Δηλαδή αν δεν ζητούσα κάτι εγώ, απόψε θα σε άφηναν έτσι;

Κρατούμενος: Μάλλον. Σε κάποιους που μπαίνουν στην απομόνωση για μια – δυο μέρες τους πηγαίνουν μόνο νερό, απλώς εγώ χρειάστηκε να μείνω περισσότερο και αναγκαστικά μου φέρνουν και φαγητό. Αν μπορεί να το χαρακτηρίσει κανείς έτσι.

Ιερέας: Από πότε είσαι εδώ μέσα;

Κρατούμενος: Από τη στιγμή που μ'έφεραν στη φυλακή, μόλις τελείωσε η δίκη.

Ιερέας: Και όλες αυτές τις μέρες δεν έχεις βγει ούτε μέχρι το διάδρομο;

Κρατούμενος: Όχι, θα βγω όμως το ξημέρωμα. Έχω ζητήσει να με αφήσουν να δω την ανατολή, για ένα λεπτό.

Ιερέας: Πιστεύεις ότι θα το κάνουν;

Κρατούμενος: Έτσι μου είπαν. Εξάλλου όλοι δικαιούνται μια τελευταία επιθυμία.

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Τι κάνεις εκεί; Πετάς το φαγητό;

Ιερέας: Είναι γαλοπούλα, δεν τρώω κρέας.

Κρατούμενος: Γιατί;

Ιερέας: Νηστεύω

Κρατούμενος: Μην μου πεις ότι φοβάσαι μην αμαρτήσεις;

(Σιωπή)

Ιερέας: Το ζήτημα δεν είναι ο φόβος, απλώς υποβάλλω τον εαυτό μου στην εγγρατεία, τον δοκιμάζω.

Κρατούμενος: Και τον καθαρίζεις.

Ιερέας; Κατά μία έννοια, ναι.

Κρατούμενος: Δεν με πείθεις πάτερ, εξάλλου οι λάσπες βγαίνουν δύσκολα.

(Σιωπή)

Ιερέας: Φάε το φαγητό σου.

Κρατούμενος: *(χαμογελώντας)* Φάε τη γαλοπούλα σου πάτερ, δεν πειράζει να αμαρτήσεις μια φορά.

(Σιωπή)

Ιερέας: Δεν τη θέλω. Σου είπα, νηστεύω.

Κρατούμενος: Με κάνεις να αισθάνομαι σαν το φίδι με το μήλο! Μόνο που στη δική μας περίπτωση δεν θα λάβεις καμία παραπάνω γνώση, μόνο θα χορτάσεις καλύτερα το στομάχι σου.

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Έλα, φάε. Θα χρειαστείς όλες σου τις δυνάμεις για να βγάλεις τη νύχτα. Δεν νομίζω ότι είναι τόσο κακό. Ας πούμε ότι είναι ένα πολύ μικρό παράπτωμα, εγώ έχω κάνει πολύ χειρότερα!

(Σιωπή)

Ιερέας: *(χαμογελώντας)* Ίσως έχεις δίκιο, δεν θα με κάνει χειρότερο άνθρωπο το να σπάσω μια φορά τη νηστεία μου.

Κρατούμενος: Τι κάνει τους ανθρώπους κακούς πάτερ;

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 9^η

Ακούμε τον ιερέα να μιλάει.

(Σκοτάδι)

Ιερέας: Ο αγαπημένος άγγελος του Θεού ήταν ο Εωσφόρος.
Γνωρίζεις την ιστορία;

(Ανάβουν τα φώτα) Ο κρατούμενος είναι ακόμα στο πάτωμα, ο ιερέας στέκεται όρθιος κοντά στα κάγκελα του κελιού.

Κρατούμενος: Όχι

Ιερέας: Το όνομά του σημαίνει «αυτός που φέρνει το φως» ή «το άστρο της αυγής».

Κρατούμενος: Πολύ όμορφο όνομα για κάτι τόσο άσχημο.

Ιερέας: Πολλά άσχημα πράγματα έχουν όμορφα ονόματα.

Κρατούμενος: Όπως;

(Σιωπή)

Ιερέας: Ο Εωσφόρος παράκουσε τις εντολές του Θεού κι αυτό ήταν η μεγαλύτερη ανυπακοή προς την εξουσία. Ο Θεός για να τον τιμωρήσει τον έστειλε στην κόλαση, κι έτσι δημιουργήθηκε το κακό στον κόσμο.

Κρατούμενος: Αυτό δεν μου λέει τίποτα, είναι απλώς μια φανταστική ιστορία.

Ιερέας: Είναι μια συμβολική ιστορία και περισσότερο πραγματική απ'ότι πιστεύεις.

Κρατούμενος: Δεν καταλαβαίνω.

Ιερέας: Πριν με ρώτησες τι κάνει τους ανθρώπους κακούς.

Κρατούμενος: Ναι

Ιερέας: Πιστεύω ότι αυτή είναι η απάντηση που γυρεύεις.

Κρατούμενος: Συνεχίζω να μην σε καταλαβαίνω.

Ιερέας: Η άσκηση της εξουσίας.

Κρατούμενος: Και γιατί είναι κακό αυτό; Χωρίς την άσκηση της εξουσίας οι καταστάσεις στον κόσμο θα ήταν ανεξέλεγκτες. Πάντα πρέπει να υπάρχει κάποιος που κρατάει γερά στα χέρια του τα ηνία.

Ιερέας: Κάποιος ξεχωριστός;

Κρατούμενος: Ναι. Κάποιος ξεχωριστός.

Ιερέας: Θα στο ξαναπώ. Δεν θα το θυμάσαι αύριο, ίσως η συζήτηση που κάνουμε τώρα να μην έχει κανένα απολύτως νόημα, να συμβαίνει μόνο και μόνο για να σκοτώσει την ώρα μας, αλλά θα στο ξαναπώ. Το κακό είναι η άσκηση της εξουσίας. Να ασκείς τη βία στην ψυχή, στο σώμα. Να σκοτώνεις τους ανθρώπους για τις ιδέες τους ή για τις δικές σου. Καταλαβαίνεις;

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Μην κοροϊδεύεις τον εαυτό σου πάτερ. Ψάχνεις τις απαντήσεις σε λάθος μεριές.

(Σιωπή)

Ιερέας: Δεν σου λένε τίποτα όλα αυτά, έτσι;

Κρατούμενος: Όχι. Σου είπα τι πιστεύω. Η εξουσία πρέπει να ασκείται για να μπαίνουν τα πράγματα στη σωστή τους θέση.

Ιερέας: Τότε, λοιπόν, τι κάνει τους ανθρώπους κακούς κατά τη γνώμη σου;

Κρατούμενος: Η γνώση.

Ιερέας: Άρα, θεωρείς τον εαυτό σου καλό ή κακό;

Κρατούμενος: Εγώ δεν γνωρίζω πολλά, εσύ όμως φαίνεται να γνωρίζεις.

(Σιωπή)

Ιερέας: Πιστεύεις ότι αυτό που έπαθαν τα θύματά σου, το άξιζαν;

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 10^η

Ακούμε τον κρατούμενο να μιλάει.

(Σκοτάδι)

Κρατούμενος: Δώσε μου λίγο νερό, διψάω.

(Ανάβουν τα φώτα) Βλέπουμε τον ιερέα να του δίνει ένα γεμάτο ποτήρι.

Ιερέας: Ορίστε

Κρατούμενος: Ευχαριστώ. Θες να πεις λίγο; Φαίνεσαι εξαντλημένος.

Ιερέας: Μια χαρά είμαι, αν θελήσω θα πάρω μόνος μου.

Κρατούμενος: Όπως νομίζεις.

(Σιωπή) Ο κρατούμενος συνεχίζει να πίνει το νερό του.

Κρατούμενος: Τι με κοιτάς;

Ιερέας: Περιμένω

Κρατούμενος: Τι πράγμα;

Ιερέας: Μιαν απάντηση.

Κρατούμενος: Σε ποιά ερώτηση;

Ιερέας: Ξέρεις την ερώτηση.

Κρατούμενος: Δεν θυμάμαι.

Ιερέας: Σταμάτα τις εξυπνάδες και απάντησέ μου.

(Σιωπή) Ο ιερέας και ο κρατούμενος κοιτάζονται χωρίς να μιλούν.

Κρατούμενος: Ναι. Το άξιζαν.

Ιερέας: (γελάει) Δεν το πιστεύω! Ειλικρινά, δεν το πιστεύω!

Κρατούμενος: Γιατί γελάς; Σου φαίνεται τόσο αστείο;

Ιερέας: Δεν το χωράει το μυαλό μου! Γι'αυτό!

Κρατούμενος: Έκανα αυτό που θα έπρεπε να έχει κάνει ο καθένας.

Ιερέας: Πώς είναι δυνατόν να το λες αυτό; Έτσι θα έπρεπε να ενεργεί ο καθένας;

Κρατούμενος: Ναι, έτσι. Όταν οι άλλοι συμπεριφέρονται παθητικά κάποιος πρέπει να ενεργήσει.

Ιερέας: Δηλαδή εγώ μετά από όσα άκουσα, θα έπρεπε να σε σκοτώσω;

Κρατούμενος: Γιατί όχι; Θα μπορούσες να το έχεις κάνει εδώ και αρκετή ώρα, πίστεψέ με δεν θα σε κατηγορούσε κανείς.

Ιερέας: Είσαι τρελός! Δεν θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο!

Κρατούμενος: Ποτέ;

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Πιες λίγο νερό πάτερ, φαίνεσαι εξαντλημένος.

Ιερέας: Σκάσε!

Κρατούμενος: Παρεκτρέπεις.

Ιερέας: Είσαι άρρωστος!

Κρατούμενος: Παραδέξου το! Είναι ένας τρόπος για να κρατήσεις το αίμα σου καθαρό.

Ιερέας: Τι είναι αυτά που λες;

Κρατούμενος: Νομίζω πως καταλαβαίνεις πολύ καλά τι λέω!

Ιερέας: Μέχρι εδώ! Αυτή η κουβέντα θα τελειώσει εδώ!

Κρατούμενος: Λέρωσες ποτέ τα χέρια σου πάτερ; Για την τιμή;

Ιερέας: Αν συνεχίσεις θα φωνάξω το φύλακα!

Κρατούμενος: Τα λέρωσες;

Ιερέας: Φύλακα! Άνοιξε την πόρτα, τελειώσαμε!

Κρατούμενος: Μην φωνάζεις!

Ιερέας: Φύλακα!

Ο κρατούμενος τον αρπάζει με δύναμη και του κλείνει το στόμα.

Κρατούμενος: Σκάσε! Μην φωνάζεις!

Ο ιερέας προσπαθεί εναγωνίως να φωνάξει.

Κρατούμενος: Θα τα παρατήσεις τώρα σαν δειλός; Αφού φτάσαμε μέχρι εδώ, θα τελειώσουμε.

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 11^η

Ακούγεται ήχος από χτυπήματα.

(Σκοτάδι)

Ιερέας: Μετανοείς;

(Ανάβουν τα φώτα) Βλέπουμε τον ιερέα να χτυπά τον κρατούμενο. Εκείνος βγάζει πνιχτές κραυγές αλλά δεν αντιστέκεται πολύ.

Ιερέας: Λέγε! Μετανοείς;

Κρατούμενος: *(γελάει)* Ποτέ!

Ιερέας: Σου ορκίζομαι θα σε σκοτώσω! Μα τω Θεό, θα σε σκοτώσω!

Ο ιερέας συνεχίζει να χτυπάει τον κρατούμενο, εκείνος γελάει όλο και πιο δυνατά

Κρατούμενος: Σταμάτα! Πραγματικά θα με σκοτώσεις!

Ιερέας: Πώς μπορείς να είσαι τέτοιος άνθρωπος;! Να μην μετανιώνεις για τίποτα;! Αναπνέεις και βρωμίζεις τον αέρα!

Ο ιερέας τον χτυπάει ακόμα πιο δυνατά, από το στόμα του κρατούμενου τρέχουν αίματα.

Ιερέας: Σου αξίζει ο θάνατος!

Κρατούμενος: Σε κανέναν δεν αξίζει ο θάνατος.

Φωνή Φύλακα: Τι συμβαίνει εκεί μέσα; Όλα καλά πάτερ;

(Σιωπή)

Φωνή Φύλακα: Πάτερ; Είναι όλα εντάξει; Συμβαίνει κάτι; Θα μπω μέσα.

Κρατούμενος: Πες του «τι συμβαίνει» πάτερ. Θα μπει μέσα.

(Σιωπή)

Φωνή Φύλακα: Πάτερ;

Ιερέας: Όλα εντάξει, δεν συμβαίνει τίποτα. Αν χρειαστώ κάτι θα σας φωνάξω.

Φωνή Φύλακα: Εντάξει πάτερ. Να σας ενημερώσω ότι απομένουν δύο ώρες ακόμα μέχρι την εκτέλεση της ποινής του κρατούμενου.

Ιερέας: Θα το έχω υπόψη μου, ευχαριστώ.

Κρατούμενος: Ο χρόνος τελειώνει.

(Σιωπή) Ο ιερέας πιάνει μια πετσέτα, την βρέχει με λίγο νερό και πλησιάζει τον κρατούμενο.

Ιερέας: Έλα να σε σκουπίσω, έχεις αίματα.

Ο ιερέας πλησιάζει τον κρατούμενο και τον σκουπίζει στο πρόσωπο.

Κρατούμενος: Α! Με πονάς.

Ιερέας: Συγγνώμη

Κρατούμενος: Δεν πειράζει, εντάξει.

Ιερέας: Συγγνώμη για πριν, έχασα την ψυχραιμία μου.

Κρατούμενος: Κακώς, οι άνθρωποι του Θεού δεν χρησιμοποιούν βία.

Ιερέας: Έχεις δίκιο, δεν ξέρω τι άλλο να σου πω. Ειλικρινά σου ζητώ συγγνώμη.

Κρατούμενος: (γελάει) Μετανοείς;

Ιερέας: Αναγνωρίζω τα λάθη μου.

Κρατούμενος: Τελικά ίσως να μοιάζουμε λίγο οι δυο μας.

(Σιωπή)

Ιερέας: Πιστεύεις πως έκανες λάθος; Σκέψου το καλά, ο χρόνος τελειώνει.

Ο κρατούμενος παίρνει την πετσέτα και τραβάει μακριά από το πρόσωπό του τα χέρια του ιερέα που έχουν λερωθεί από τα αίματα.

Κρατούμενος: Πρόσεχε πάτερ, λέρωσες τα χέρια σου.

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 12^η

Ακούμε τον ιερέα να μιλάει

(Σκοτάδι)

Ιερέας: Ξύπνησα σε μια καλύβα που μύριζε έντονα κοπριά ζώου.

(Ανάβουν τα φώτα) Βλέπουμε τον ιερέα να στέκεται στα κάγκελα του κελιού, αποφεύγει να κοιτάξει τον κρατούμενο στα μάτια.

Ψηνόμουν στον πυρετό, στην αρχή δεν καταλάβαινα που ακριβώς βρισκόμουν, το μόνο που ένιωθα πολύ έντονα ήταν η υγρασία. Αφόρητη υγρασία, σχεδόν δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Ξεκούμπωσα τα κουμπιά από τον γιακά του ράσου μου και φώναζα υστερικά για να με ακούσει κάποιος. Ένας γιατρός μπήκε στην καλύβα και μου έδωσε νερό και κάποιο σιρόπι. Μου εξήγησε που βρίσκομαι και ποιά ήταν η κατάσταση της υγείας μου. Βρισκόμουν ήδη τρεις μέρες σε μια μικρή κωμόπολη στην Κένυα. Ο οργανισμός μου είχε εξασθενήσει από την κούραση του ατελείωτου ταξιδιού και την αλλαγή κλίματος. Είχα φύγει με μεγάλη λαχτάρα για την Αφρική και από την πρώτη στιγμή που άνοιξα τα μάτια μου σ' εκείνο το μέρος ήθελα να το βάλω στα πόδια. Ήμουν είκοσι χρονών. Πολύ μικρός για να μην φοβηθώ, πολύ μεγάλος για να κάνω πίσω.

Κρατούμενος: Και ζούσες σ' εκείνη την καλύβα;

Ιερέας: Για κάποιο καιρό στην αρχή, ναι. Φοβόμουν πολύ, τα βράδια άκουγα τους θορύβους των ζώων και δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Νόμιζα ότι κάποιο απ' αυτά θα με κατασπαράξει στον ύπνο μου, μετά κατάλαβα ότι αυτά τα θηρία ήταν εντελώς αθώα.

(Σιωπή)

Το αγάπησα πολύ αυτό το μέρος. Μπορούσα να δω το μεγαλείο του Θεού παντού, στην παντοδυναμία της φύσης, στα ένστικτα των ζώων, στα μάτια των παιδιών. Πείστηκα ότι βρήκα επιτέλους το σκοπό της ζωής μου.

Κρατούμενος: Γιατί γύρισες πίσω;

Ιερέας: Προσευχόμουν πολύ. Κάθε μέρα. Παρακαλούσα το Θεό να μου δώσει τις ευκαιρίες που χρειαζόμουν για να προχωρήσω το έργο μου. Έδωσα όλη μου την ψυχή γι'αυτό, το μυαλό μου, την σωματική μου αντοχή. Ήθελα να βοηθήσω εκείνους τους ανθρώπους να επικοινωνήσουν με τον δημιουργό τους στη γη που γνώριζαν και αγαπούσαν τόσο. Κι εκείνος μου έδειξε όσα δεν έπρεπε να δω.

(Σιωπή)

Κρατούμενος: Νομίζω ότι είναι καλύτερα να σταματήσουμε.

Ιερέας: Όχι. Άσε με να σου πω, θέλω να στα πω όλα. Νόμιζα πως ποτέ δεν θα ξεχνούσα τη μορφή της, όσα χρόνια και να περάσουν, αλλά έκανα λάθος. Μόνο το βλέμμα της θυμάμαι, το βλέπω κάθε φορά που κοιτάζομαι στον καθρέφτη. Ήταν ντόπια και εργαζόταν ως νοσοκόμα, την ερωτεύτηκα από την πρώτη στιγμή που την είδα. Προσπάθησα πολύ να ελέγξω το εαυτό μου, αλήθεια σου λέω, δεν έχω προσπαθήσει για τίποτα άλλο τόσο πολύ στη ζωή μου. Η κατάσταση για μένα ήταν δύσκολη, τα πράγματα στην ιεραποστολή δεν εξελίσσονταν όπως περίμενα. Οι ιερείς δεν είχαν καταλάβει ποια ήταν πραγματικά η αποστολή ή εγώ δεν είχα καταλάβει. Προσπαθούσαν να σώσουν εκείνους τους ανθρώπους από την κόλαση και το σκοτάδι αλλά αγνόησαν τις παραδόσεις τους, τον τρόπο ζωής τους. Τους καταπίεζαν, τους εκμεταλλεύονταν οικονομικά. Δεν μπορούσα να προσαρμοστώ σ'αυτή τη σχέση αφέντη – δούλου. Δεν ήθελα. Αποφάσισα να βγάλω το σχήμα, να φύγω. Ο Θεός με δοκίμαζε πολύ σκληρά, αλλά ήμουν σίγουρος

ότι έκανα το σωστό. Της ζήτησα να έρθει μαζί μου, δεν άντεχα να την αφήσω πίσω. (γελάει) Υπήρξα πολύ αφελής και η αφέλεια αποδείχτηκε πως είναι μια ασυγχώρητη αμαρτία.

Κρατούμενος: Πως την έλεγαν;

Ιερέας: Κάθε βράδυ συναντιόμασταν στο ποτάμι. Την πρώτη φορά που κάναμε έρωτα ένιωθα πως δεν είχα ζήσει στιγμή πριν, πως γεννήθηκα εκείνη τη νύχτα. Το ξημέρωμα της άρεσε να κοιτάζει την ανατολή, το φως του Θεού, εγώ πάντα κοιμόμουν.

Κρατούμενος: Καλύτερα να σταματήσουμε. Φώναζε τον φύλακα.

Ιερέας: Εκείνο τον καιρό ο κόσμος στην περιοχή πέθαινε κατά δεκάδες την ημέρα, τα φάρμακα δεν έφταναν για όλους. Δεν άντεχα να το βλέπω άλλο αυτό, όταν της ζήτησα να φύγουμε μαζί αρνήθηκε, μου είπε πως η θέση της ήταν εκεί, κοντά στους ανθρώπους που την είχαν ανάγκη. Λίγους μήνες μετά έμαθα πως ήταν μπλεγμένη σε μια ιστορία παρανομής πώλησης φαρμάκων. Μάζευε τα χρήματα για να φύγει από τη χώρα, να γλυτώσει τη φτώχεια, το θάνατο. Δεν είπα τίποτα σε κανέναν, το ίδιο βράδυ πήγα στο ραντεβού μας στο ποτάμι όπως κάθε φορά.

Κρατούμενος: Φώναζε τον φύλακα!

Ιερέας: Πριν τη σκοτώσω, τη φίλησα. Τη φίλησα όπως δεν έχω φιλήσει ποτέ καμία. Χαλάρωσα ελάχιστα το σφίξιμο των χεριών και πλησίασα το αυτί μου κοντά στο στόμα. Την άφησα να πάρει την τελευταία ανάσα. Ύστερα έσφιγγα ξανά και ξανά με όλη μου τη δύναμη. Ήξερε, ήταν έτοιμη. Ούτε στιγμή δεν πήρε το βλέμμα της από το δικό μου. Για μένα ο χρόνος σταμάτησε να μετράει εκείνο το βράδυ. Μόλις ξημέρωσε στάθηκα για λίγο να κοιτάξω την ανατολή, και δάκρυσα, απ'τη ντροπή κι απ'τη θλίψη.

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 13^η

Ακούμε τον κρατούμενο να γελάει

(Σκοτάδι)

Κρατούμενος: Επιτέλους πάτερ! Εξομολογήθηκες!

(Ανάβουν τα φώτα) Βλέπουμε τον κρατούμενο να παίρνει από το πάτωμα τα άμφια του ιερέα και να αρχίζει να τα φοράει.

Ιερέας: Τι κάνεις εκεί;

Ο κρατούμενος συνεχίζει να ντύνεται τα άμφια.

Κρατούμενος: Πλησίασε παιδί μου.

Ο ιερέας πλησιάζει τον κρατούμενο και γονατίζει. Ο κρατούμενος βάζει τα χέρια του στο κεφάλι του ιερέα.

Κρατούμενος: Σειρά μου να σου δώσω την άφεση! Πες μου, μετανοείς;

Ο ιερέας αρχίζει να κλαίει.

Ιερέας: Πολλές φορές ευχήθηκα να μπορούσα να γυρίσω πίσω σ' εκείνη τη νύχτα και να τα κάνω όλα αλλιώς.

Κρατούμενος: Έλα, σταμάτα τώρα! Με συγχωρείς, έκανα μια χοντροκομμένη φάρσα. Έτσι είχα κάνει και στο στρατό για να σπάμε την ένταση!

Ιερέας: Την αγαπούσα πολύ. Έπρεπε να μπορώ να συγχωρήσω, να δείξω έλεος.

Κρατούμενος: Μετάνιωσες;

Ιερέας: Προσευχόμουν. Κάθε μέρα. Αλλά ο φόνος είναι μια πράξη που δεν έχει επιστροφή, αν φτάσεις μέχρι εκεί δεν μπορείς να γυρίσεις πίσω. Κανείς δεν γύρισε. Διαφωνείς;

(Σιωπή)

Ιερέας: Θα της μιλούσα όλο το βράδυ, μέχρι να ξημερώσει. Θα την άφηνα κι εκείνη να μου μιλήσει, να μου εξομολογηθεί, όχι στον ιερέα, στον άντρα. Θα περίμενα να δούμε μαζί την ανατολή για πρώτη φορά. Εγώ πάντα κοιμόμουν.

Κρατούμενος: Πιστεύεις πάτερ;

(Σιωπή)

Ιερέας: Δεν ξέρω, θα σου πω στο τέλος του δρόμου.

Ο κρατούμενος κρατάει στα χέρια του το πρόσωπο του ιερέα. Ο ιερέας κλείνει τα μάτια.

Κρατούμενος: Συγχωρούνται οι αμαρτίες σου.

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 14^η

Ακούμε τον κρατούμενο να μιλάει

(Σκοτάδι)

Κρατούμενος: Το σπίτι μου είναι κοντά στο ποτάμι, στη βόρεια πλευρά. Το ήξερες;

(Ανάβουν τα φώτα) Οι δύο άντρες είναι στην ίδια στάση με πριν.

Ιερέας: Όχι

Κρατούμενος: Κάθε πρωί σηκώνομαι να κοιτάξω την ανατολή, μελετώ τα χρώματα του ουρανού πολύ προσεκτικά. Είναι μαγεία. Ζωγραφίζω καλά ξέρεις, όταν ήμουν μικρός ήθελα να γίνω ζωγράφος. Ήταν το μόνο πράγμα για το οποίο ήμουν περήφανος στη ζωή μου, για το οποίο ένιωθα στ'αλήθεια ξεχωριστός. Έχω φτιάξει μια συλλογή από πίνακες, είναι πάνω από είκοσι.

Ιερέας: Τους πουλούσες;

Κρατούμενος: Όλοι τους έχουν θέμα την ανατολή, προσπάθησα να πετύχω με ακρίβεια το φως του Θεού αλλά απέτυχα. Δεν άξιζαν να πουληθούν, είναι κακοί. Έφτιαξα μια μικρή αποθήκη και τους έκλεισα εκεί μέσα. Αυτό είναι η κόλαση πάτερ, μια μικρή αποθήκη του Θεού, πήρε ότι κακό δημιούργησε και το έκλεισε μέσα. Προσπάθησε να το κάνει με ακρίβεια αλλά απέτυχε. Μην τον κατηγορείς όμως ότι δεν άκουσε τις προσευχές σου, δεν φταίει αυτός, αυτός είναι πάντα εκεί και ακούει, μέχρι να τα πεις όλα. Εμείς οι άνθρωποι φταίμε που δίνουμε στο μυαλό μας τόσο

μεγάλη αξία. Ήθελα να διορθώσω τον κόσμο, όπως διόρθωνα τα χρώματα μέχρι να γίνουν όλα σωστά, ν' αγγίξω το τέλειο. Αλλά το λάθος είναι πάντα ομορφότερο. Θα μπορούσα να επιλέξω το δρόμο της τέχνης μου γι' αυτό το σκοπό, όμως ο θάνατος μού φάνηκε αποτελεσματικότερη μέθοδος. Έχεις δίκιο, η πράξη δεν έχει επιστροφή, κανείς δεν γύρισε. Αλλά να σου πω την αλήθεια, δεν με νοιάζει πλέον. Σε λίγα λεπτά ξημερώνει, εγώ έφτασα στο τέλος του δρόμου.

(Σιωπή)

Ιερέας: Πιστεύεις;

Κρατούμενος: Πιστεύω

Ο κρατούμενος βγάζει τα άμφια. Ο ιερέας σηκώνεται όρθιος και στέκεται απέναντί του, μένουν να κοιτάζονται για λίγο χωρίς να μιλούν.

Κρατούμενος: Φόρεσέ τα πάτερ, κάνε αυτό που είναι να κάνεις.

(Σιωπή)

Ιερέας: Μετανοείς;

Κρατούμενος: Μετανοώ

(Σβήνουν τα φώτα)

Σκηνή 15^η

Ακούγεται η φωνή του φύλακα

(Σκοτάδι)

Φωνή φύλακα: Πάτερ, έχετε ακόμα πέντε λεπτά.

(Ανάβουν τα φώτα) Οι δύο άντρες είναι στην ίδια στάση με πριν.

Ιερέας: Ο χρόνος τελείωσε, πρέπει να πηγαίνω.

Ο ιερέας παίρνει στα χέρια του τα άμφια και κατευθύνεται προς την πόρτα του κελιού.

Κρατούμενος: Μισό λεπτό.

Ο ιερέας στέκεται για λίγο

Κρατούμενος: Ξέχασες να δώσεις συγχώρεση πάτερ.

(Σιωπή)

Ο κρατούμενος γονατίζει.

Ιερέας: Σου είπα, δεν είμαι κατάλληλος.

Κρατούμενος: Είσαι. Ο πιο κατάλληλος απ' όλους.

Ιερέας: Η αποθήκη μου είναι πολύ κακοφτιαγμένη. Εξάλλου τι σημασία έχει για σένα πλέον;

Κρατούμενος: Όση έχει και για τους μελλοθάνατους.

Ιερέας: Εκείνοι πρόκειται να πεθάνουν .

Κρατούμενος: Δώσε συγχώρεση πάτερ.

Ιερέας: Είσαι πολύ τυχερός. Χωρίς συνείδηση η ζωή είναι ευκολότερη. Πριν αποφασίσω να γίνω παπάς ονειρευόμουν να ταξιδέψω παντού. Έβλεπα εικόνες από όλες τις χώρες του κόσμου και φανταζόμουν ότι ήμουν κι εγώ εκεί, κάπου ανάμεσα στους ανθρώπους. Ήθελα να ζήσω τη ζωή χωρίς περιορισμούς και στερήσεις, να βρω την απάντηση στα μυστήριά της. Όμως η ενοχή είχε ριζώσει μέσα μου πολύ βαθιά. Ήμουν πάντα συνετός και πειθαρχημένος, από παιδί ακόμα. Δεν αντιμιλούσα, ακολουθούσα τις νηστείες, ποτέ δεν παρέλειπα να προσευχηθώ, έκανα όποια δουλειά μου ζητούσαν χωρίς να βαρυγκωμώ. Ένιωθα ότι είχα χρέος. Και φοβόμουν. Φοβόμουν πολύ, όλες τις μάχες που έδωσα με τον εαυτό μου τις έχασα. Η νύχτα που έκλεισα τα δεικνοχτώ ήταν η πρώτη δύσκολη της ζωής μου. Μετά ακολούθησαν πολλές άλλες. Βρέθηκα μπροστά στο δίλλημα της επιλογής και κατάλαβα ότι η πραγματική ελευθερία έχει πολύ μεγάλο τίμημα. Βγήκα από το δωμάτιό μου χωρίς να πάρω τίποτε μαζί μου, καμία αποσκευή. Έφτασα στην εξώπορτα του οικοτροφείου και άπλωσα το χέρι μου να πιάσω το πόμολο. Το όνειρο ήταν ακριβώς ένα βήμα μακριά. Μόνο ένα βήμα. Αλλά φάνηκα δειλός. Κρύφτηκα πίσω από το οικείο και αντί για τη βασιλεία των ουρανών άγγιξα τον πάτο. Και μετανοώ γι' αυτό.

Ο ιερέας κάνει ξανά το βήμα προς την έξοδο του κελιού

Κρατούμενος: Δώσε συγχώρεση πάτερ, έχουν μείνει λιγότερα από πέντε λεπτά. Ο χρόνος σχεδόν τελείωσε. Ποτέ δεν προλάβαινα τον χρόνο, πάντα με ξεπερνούσε. Σε παρακαλώ. Το 'χω ανάγκη πάτερ, την τελευταία μου ανατολή θέλω να την κοιτάξω με βλέμμα καθαρό. Από αύριο δεν θα έχω μνήμη πια, ούτε συνείδηση. Όταν θα έρθει η ώρα να πεθάνω δεν θα θυμάμαι αν ήμουν καλός ή κακός, αν αγάπησα ή αν μ'αγάπησαν, αν πλήγωσα ή αν πληγώθηκα, αν υπήρξα τελικά άνθρωπος. Ξέρω πως με καταλαβαίνεις, κάνε λοιπόν

αυτό που πρέπει, τώρα που έχω ακόμα την ευκαιρία κι
εγώ να δακρύνω.

*(Παύση) Ο ιερέας πλησιάζει τον κρατούμενο που βρίσκεται γονατιστός στη μέση
του κελιού του χαϊδεύει το πρόσωπο και ακουμπάει το χέρι στο κεφάλι του. Με το
άλλο του χέρι κρατάει τα άμφια.*

Ιερέας: Συγχωρούνται οι αμαρτίες σου.

(Σκοτάδι) Ακούγεται ο ήχος της πόρτας που ξεκλειδώνει

Τέλος